

Debreczeni Éva

A boldogtalan tollhercegnő

Versek

Debreczeni Éva

A boldogtalan tollhercegnő

Versek

A kötetet a szerző fotói illusztrálják

2010

Tartalom

**Keservers
Hajnali felelet
Jaj csak
Az ujjbegyek lázadása
Kinn fog benn köd
Csigá
Rongy
Lélekzsugor
Pilla
Buja zöld
Agybérő
Itt korcsosulunk
Pillantás a hídon
A város éjjel
33
Nem fáj szerelem
A mese vége
Apám sálja
Ha eljön
Üvegtál
Rutin
Arcod, neved
Akarlak
Tudósítás magamról
Hasfelmetsző kedvese
A minekemberek
Hajat mostam és eljött az este
Jó lenne**

**Forog a korong
Csend
Fekete Kata
Konzerv
Macskasors
Ha én népdal volnék
Fehér had
Csendélet kívül-belül
Hárman voltunk
Esőmező
A félarcú
Sóvárgó
Táj
Hazudni
Monogram
Mécset
Hol vagy, hol nem
Félelem
Mesémátka
Répa
Az a kis bizsergés
Hazafelé
Bolond
Hangyák
Hazakeresőben
(Gellért Sándoros-betyárosan kísértő)
Istenek a lépcsőn
Emlékeim iszapjában
Lét és nemlét között
Most még csak
Kredenc Hill**

**Hirtelen semmi
Szétfolyó élet
Üveggolyó
Egykor
Ma semmire nem vagyok képes
Galambok voltunk
A boldogtalan tollhercegnő**

Schiele-versek

Schiele
Szép undor
Mivégre?
Fortuna interruptus
Akt is, akt us
Végítélet
Jaj, most egy limerick kéne
In memoriam E. S.
Modélia
Nemtelen
Megrázó
Ars poetica E. S.
A kérdés

Álmatlanul *(Töredékek, befejezetlenségek)*

Szentek
Őszi Hamlet
Felismerés
Félelem
Hit
Még nem tudom
Hósköltemény helyett

Konyhuló
A semmi
Kedv
Összeszedett
Két könyv
Álmatlanul
Ősidő

(Szerkesztette Cseke Gábor)

Keservers

minden verset már megírtak
minden csókot elcsókoltak
helyettem

az eget a földnek adták
a világot megváltották
felettem

mások jártak szórakozni
mások szültek éltek haltak
mellettem

ittam bort sört pálinkát is
kenyeremnek a javát is
megettem

sírtam sokszor tán hiába
életemben de csak egyszer
nevettem

mire várjak hamarjából
kiköltözöm e világból
levettem

Hajnali felelet

2 óra 45

felpattan a szemed
fekszel mozdulatlan a lepedő alatt
lábaid közt 30 fok a szög
a szobában 27 fok a meleg
csukott szemmel nézed a fényeket
kóbor áram vibrál a plafonon
Prospero talán alszik
Ariel felelget neked
orchidea- és lótuszillat lebeg
(lótuszt sose szagoltál
mégis tudod, hogy milyen ez)
jobb talpad csiklandozzák
ismeretlen buddhák
varázslóistenek
tudatod hosszú pórázra engeded -
sokáig így megszűnsz lebegsz
majd végigsimítod testedet
háta megvakarod ameddig
elér a kezed
s az ablakon lassan beáramlik
a meztelen szeretet

Jaj csak

jaj csak a beszéd ne volna
jaj csak az érintés ne volna
jaj csak a létezés ne volna
hogy tudnék szeretni
hogy mernék lehetni

Az ujjbegyek lázadása

(Ay ujjbegzek l'yad'sa)

felláadtak konok ujjbegyeim
billentyűpüföléstől kékesen
krumplipucolástól redvesen
mosogatástól nedvesen
testközelségre éhesen
élőhúst akarnak tapogatni
nem kell a márvány a fa a kő
három nap csak egy esztendő
hajhúron kívánnak pendülni
szorongatástól pezsdülni
szőrszálat vígan hasogatni
vállakat hátakat lapogatni
vendéghajakat masszírozni
szelíd borzongást kasszírozni
borotvaélet simogatni
üveggolyókkal bűvészkedni

Kinn fog benn köd

ma ismét a köd
ébresztett átkarolt
körül-belül-áthatolt
macskává változtatott
beszívtam felnyaltam
lefetyeltem mint tejet
ködből lesz kölyköm
kicsiny ködöcske
londoni fog-kid

Csiga

ízetlenné vált a tegnapi kenyér
és a galamb is csak csuklik
nem a szokásos nótát bújja
ablakpárkányon bámul
piros gombszemekkel
mi lesz majd ezután
kitartok mászom fölfelé
csiga az edény falán
le a levélről fel az égig
minden nap visszadobnak
indulok újra

Rongy

az én életem már elmúlt
csak ittfeledett az Isten
egy testben a liftben
az utcán, a padon
mint rongybabát
a felnőttek játszóterén
ahol már nem legel tehén
belep a penész, a moha
agyamra lép a sok ostoba
homokba taposnak naponta
szalmaszívemmel gyújt rá
egy részeges kokott -
de lelkem még szól
mint veszett fagott

Lélekzsugor

Törpére töppedt testben
feszül gigászi lelked
nem tud kitörni, szorong, szepeg,
gyűjt erőt lelkesülni
de csak porba fing.
Ne hát, ne hát, ne hadd,
hogyan elsodorjon
nemlét szele!
Utódod, nemtőd, sírod
sehol sem lesz,
nyugodj bele.

Pilla

1.

Saját versem pillangója
hókoncsókolt -
melléléptem
elszállt, mint egy szempilla
konyhakövön szalonnázva
vihogva
a *magosba*.
Röhöghetnék, ámde inkább
elbújok a szobába
billegetek billentyűsen
pillogatva
pohárba.

2.

Holnap temetés, rozzant emelés
vidám ölelés, ma sem heverés
korhadt nevetés, mitsem szerelés
kukatördelés, téblábkeresés.

3.

Elgurult a guruló,
leesett a veddfel,
pipázik a jópipa
vetkőzik a vekker.

Konyhalány lett Kólika,
folyékony a tenger,
felsikolt a reszelő:
ha már vettél, tedd el!

4.

szeretném magam megtalálni
egy kicsit, egy kicsit
adyendre gyomra korog
hajnal int, hajnal int

hallom a szót hallom
konczzsuzsa énekel
minden nap valaki meghal
földközel, holdközel

5.

Nem tudtam, miért,
csak szeretni vágytam:
ementáli.
Apádra-anyádra
ötvenbe fúló
gyermeki álma
a számba' -
blumenthali.

Buja zöld

most kacéran bontogatja magát
mondják qui mal y pense honi soit
egy nap majd megéri de még csak zöld
nedvében áztatja parázna föld

karót ölelget lágy inda karja
tekergőzik köré mert akarja
de vágya felettébb szürreális
cserépben van alatta fatál is

Agybérló

beköltözik hozzád
bár néha nem látod
ott van a sarokban
két térdét átfogja
sokszor irgalmatlan
bármikor hazajössz
érzed szorongását
bárhová mégy innen
őt magaddal viszed
egy halott mosolyban
nappalok árnyékán
éjjelek forgásán
szemek fényhiánya
ördög kacagása
mind veled költözik
mehetsz már bárhova
mert nem győződ le és
nem hagy el soha

Itt korcsosulunk

most mikor ti kődobodébb
anyateljes anyatérben
keservesen kínzattatok
rémségmúzsák korbácsolnak
alkotóan csudálgodtok
itt mi hazánkakukkjai
sorsunk eszünk fészektelen
kopunk fogyunk olvadozunk
korcsosulunk lélektelen

Pillantás a hídon

egy férfi negyven
körül sötétbőrű
korlátra dől
lenéz a vízbe
kezében pénztárca
fiatal anyuka
kisgyerek nyakában
kislánya ujjá
anyuka szájában
gyűrött kutyát
sétáltat pórázon
gazdag gyerek
két testvér közeleg
egyformán nem szépek
mégis nevetnek
öreg tolja biciklin
fölfelé szatyrait
ajkát biggyeszi nyögve
nem bírja kínjait

A város éjjel

Itt semmi nincs csak a nagy bűdös sötét
bár néha minden lámpa ég
de nem járnak kinn az emberek
csak utcalányok és vén kóklerek
svihákok, szépfiúk, trógerek
életunt hómleszek, drogdílerék
fogatlan egykorvult hercegek
autócsodán titokminiszterek.
Egy cigánygyerek neonban
májkeldzsekszont táncol
majd aprót kér tőled ha nézed
a kurvák is csak festett fehérek
leszopnak s elszedik a pénzed
kószáló turistákra vadásznak
de mindenkit porig aláznak
az igazolványkérő rendőrök
jobb annak aki nem hóbörög
na meg a sok újjgazdag buzi
nekik az élet jókora buli
és csak ők tudják megfizetni
azt a cechet amit az éjszaka kér
sztriptízbárban Manele mester zenél
keveset s rosszat kapsz a pénzedér'
kóbor kutyát sintér herél
ott ül a sarkon Macbeth és Ledér
a parkban Drakula kefél.

33

harminchárom év
a bűvös szám

a prófétasorsot
teremtő talány

a felkent a
leköpött áldozat

ami te vagy
miközben mások

ássák
illedelmesen sírodat

száz helyett
harminchárom év magány

csak ugyanannyi
gyűlölt szerető

földből kivétel,
égbe betétel

harminchárom
kavics sírod oldalán

egy élő és egy
halott leány

kerítésen át
látod a szomszéd

dugja a csaját
egymásután

harmincháromszor
reggel korán

neked nem jutott
egy csepp

se soha egy jó
vágány

elmúlt s nem is
volt esélyed

semmikor semmid
nem volt

csak az az
egyetlen biztos

szám
a harminchárom

most is az marad
neked

sovány vigasz egy
kis büszke

különbség egy
nagy csoda

ma ismét örökre
elmarad

most gyorsan
szétfolyni volna jó

látod ahogy
elgurul melletted

az átlátszó, hűvös
földgolyó

Nem fáj szerelem

Szétgurulnak előttem
a szavak
mint szakadt gyöngysorról
lebuggyanó
gyöngyházbogarak.

Ne szólj, szám,
nem fáj szerelem
mennem kell,
most eltemetem.
Siratófal alatt
siralomvölgy hasad
hajnal pirkad
hasam alatt.

A mese vége

Egyszer voltam, hol nem voltam
világ közepe magam voltam
arcomat könnyben ritkán mostam
öregkoromra jól *megholtam*.

Egyszer voltunk, hol nem voltunk,
világ közepe magunk voltunk,
arcunk könnyben ritkán mostuk,
öregkorunkra jól *megholtunk*.

Apám sálja

Apám sálja régen árva
nem viselte, csak ha bálba
esküvőre, temetésre
kellett menni, ritkán tette
ímmel-ámmal a nyakába
nem mehetett vele gyárba
pedig szép új selyemsál volt
rajta zöld-barna kockás folt -
mintája mint a sakktábla
ilyen volt az apám sálja
egykor neki anyám vette
mikor apám meghalt, tőle
lánya férje örökölte
szekrényébe jól eltette
hiába ő se viselte
csak templomba, temetésre
néhanapján ha felvette
lánya férje korán elment
élete pohara megtelt
nem kellett már apám sálja
helyette mást tett nyakába
felesége nemsokára
utánament bánatába
apám sálja így rám maradt
őrizgettem ruhák alatt
aztán egy nap elővettem
molyok elől megmentettem
apám sálja mostmár dísz lett
ócska bútorok közt díszlet

apám sálja néha kendő
integet vele a szellő
apám sálja immár abrosz
régirepedt könyvespolchoz
apám sálja varázsszőnyeg
- kiporoltam előzőleg -
apám sálja mostmár várja
ki teszi majd a nyakába
apám sálja mégsem árva
velem jön a másvilágra
apám sálja fenn az égen
barna-zöldes őszidényben
vele úszik ökör nyála
Isten tekeri nyakára.

Ha eljön

ha eljön az érzelmek nedűje
tudod nem ihatsz légy észrevétlen
két kis adagban jobban hűlne
lidércek ülnek meztelen testeden

tompán puffan a gondolat lehull
kicsöng nem veszi föl majd megszakad
másnak szolgál most vadul
átadod önmagad lelked is úgy marad

padon ülsz a kutyával nyüszít
kerget a szél a gömbölyű idő
harangok zúgnak túléded reggelig
de hinni kell és inni kell és benő

Üvegtál

Tegnap vettem négy üvegtálat
nem is tálat, mélytányért
pótló ibriket
ma már nem
tányérból eszik a levest
hanem csészéből, ibrikből
ami belefér a mikróba
és nem pattan szét, hóálló
fagyálló, csókálló.
Nem volt szükségem
négy ibrikre, sőt egyre sem
aztán már
megbántam
hogyan megvettem, gondoltam,
majd odaadom.
De mivel pont négyet vettem,
ha odaadom
őket a két gyereknek,
kettőt-kettőt, világos,
nekem nem marad semmi.
És nem is egyformák,
hogyan hármat odaadjak
és nekem maradjon egy
ez fel sem merült.
Mert senkinek nem kell
egyetlen megmaradt
üvegtál, se hóálló,
se fagyálló,
mert senki se él egyedül,
csak én.

Rutin

most felöltözöl
beveszed az orvosságot
becsomagolod a könyvet
teát zársz kis palackba
kinézel az ablakon
megfészülködsz
kenyeret majszolysz
csörög a telefon
felébredsz

Arcod, neved

az A-t az N-nel összekötném
addig mindenki te vagy
az arc a törvény
névtelen szeretők
nevek szeretetlen
hogyan lehet az hogy
azt még nem feledtem
amit el kellett volna azért
jössz majd el széllel
galambbal nevetéssel
felejthetetlen
öleléssel

Akarlak

akarlak mint széket az asztal
mint tojást a tyúk ha kotlik
a ló a kátyút mikor megbotlik
mint méhek a mézet tavasszal
akarlak mint veréb a morzsát
óvódás a születési tortát
akarlak mint tücsök a nótát
folyót a hal ha kifogják

Tudósítás magamról

túl heves ez a nyár túl heves
piacra kéne menni venni enni
izzadságban sós lében fürödni
vadul őrjöngni megnyugodni
korgó gyomorral elindulni
nem kérdezni mit érdemes
kék foltok lelkünk minden részén
aprócska jelre várva mondat végén
zöldségek közt húsolni pincében
nem menekülsz már úgy érzem

Hasfelmetsző kedvese

itt fekszem félbevágva
magamból kifordulva
a gyilkosnak megbocsátva
mondják hülye vagy lelkem
nézz föl ez az én testem
várakozom belémfeledten
ki élő? szeret nincs ki segítsen
előlem is elbujdosott az Isten
villák és kanalak közt kései
siratóm vérbe taposom

A minekemberek

ott állnak fekete ruhában
mindig a vízzel szemben
a havas úton
tétován
kezük üres
jön valaki s hoz valamit
ölbeveszik
hovatovább
értelmetlen életük

Hajat mostam és eljött az este

Ha mosogatni látták Agata Krisztit
nem ordított, nem verte ki a hisztit
fogcsikorgatva, miközben ráért
nem csapta falhoz, nem törte szét a tányért
csak eltett láb alól szép csendben
lóve, fojtva, mérgezve, mosogatóvízben
hét szobalányt, négy komornyikot,
három főnövért, egy unokahúgot, két papot.
Végül zsírként feloldozta magát a habban
nála ezt senki se csinálta jobban.

Mosogatás közben előjönnek a rémek,
az ultrában nem oldódnak a krémek,
ráncos lesz bőröd, ujjad előrepszik
s ha nem sietsz, nem leszel kész estig.
Hogy csinálják mindezt, akik a körmüket festik?

Aztán hajat mostam és eljött az este,
szellemanyám ringatott: tente-tente,
a halál kaszáját már rám is kifente.
Ablakomban csúfolódott a telihold.
Koponyám hegyén ülve
Agata Kriszti fehér bagolyként
mosogatódalt dalolt.

Jó lenne

jó lenne ha a körben ülők
arcába nem vágynék taposni
s a messze távolban levők nyakába
víz alatt fuldoklón kapaszkodni
csak a kiválasztott nem választhat
magának olcsó s jobb helyet
jó lenne ha körülöttem
mások ülnének magam helyett

Forog a korong

nem tudom mi lesz most velem
de ninnana nannana nina a történelem
sosemvolt hősök tutturu tuttu titta
nem tudom mi lehet ennek a nyitja

voltam voltál s voltunk mi együtt
de egymást sohasem ismertük
nem is kell már kampari újabb téma
pippidi ami volt az elmúlik néha

tegnapi csodálatos versem
elszállt mint varjú a ködben
a tantumergót éneklek veled
kezemben szétmállik kezéd

Csend

Vedd ki fülemből a zenét!

Olyan jó a csend.

Ne zúgjatok, gépek, emberek, fűnyírók!

Ha, ha: hallgatom a halált.

Fekete Kata

Katicabogárka
fekete gyászruhába
berezpült szobámba.

Két piros pötty a hátán
félelmek súlya a vállán
ezért még meg is szánnám.

Finoman fölszedem
erkélyre kiteszem
repüljön el tőlem.

Most legalább tudom
hogy odafönt
lesz két piros pontom.

Konzerv

Fáradt agyam halra éhes
foszforeszkál a nyárikrémes
hajolj keblemre, édes!
Nem vagyok perverz, csak borissza
szőrmentén bókoló klarissza.
Úristen, mozdul a kredenc!
Ez már a delírium tremenc.

Macskasors

Híd közepén szép lapos macska
ki van nyújtva mind a négy mancsa
át akart menni, csak ezt akarta
nem sikerült, így volt megírva
autók közt ugrálva, sakkozva
nem jön senki el, hogy kihozza
dana-dana-dom.

De minek, hisz neki már mindegy
minket is majd így kiterítnek.
Bár nem vagyunk mind tarka macskák
csak beképzelt, pukkancs makacskák
akik nem tudják, mi a lényeg:
belünkbe halkan belelépnek,
dana-dana-dom.

Ha én népdal volnék

Nem szoktam, nem szoktam
délután itthon lenni
ezért furcsa, ezért
hogy ide besüt a nap.
Máskor is besüt, csak nem látom
csak nem látom
mert nem vagyok itthon.
Nem vagyok
itthon.
Mire hazajövök
már rég sötét van.
A hold pedig nem süt be
legtöbbször
legtöbbször
csak teliholdkor
éjjel, mikor alszom.
Mikor
már alszom.

Fehér had

milyen katonások ma a bárányfelhők!
glédába állnak, és mind-mind egyformák
a köztávolságot precízen megtartják
elől a nagy pohos, biztos az a főnök

csak jönnek és jönnek, és hallom, hogy döngnek
kék bársony szőnyegen nyomódnak laposnak
glaszécizmájukkal fejemre taposnak
szélfúttán sietnek, egyre közelednek

nyomulnak, tömülnek, mindjárt ideérnek
fehér szőrük alá eldugták a puskát
nem esznek ebédre habcsókot, galuskát
kedves kis bárányok, mindjárt agyonlőnek!

Csendélet kívül-belül

csavaros a szél, pödri a virágokat
meg kéne már mosni az ablakokat
hangvillát szegeznek torkomnak
szírén a fülemben dobhártyát foltozgat

fogaim közé szorult a létezés
kettőnek sok, egynek meg kevés
körkörös szobámban kutat a huzat
rendőr a híd lábán felfelé mutat

verébre vár az antennaelhagyás
hőmérővacogva riad a pattanás
aprópénz potyog esőre váltva
kinyújtom tenyerem egy vízfogásra

templomnak tetején bábeltorony épül
arrébb nyárikonyha mállik fedél nélkül
benne ottfelejtett emlékkredenc rohad
teknősszag terjeng, a szívem meghasad

Hárman voltunk

Hárman voltunk a teremtéskor:
te meg én és a Gép
hárman leszünk majd lefekvéskor:
te meg én és a Gép.

A kettő közt volt néhány nyitott ablak
néhány levél, kedves és durva szó
de ami feltűnik, ugyanúgy eltűnik,
és ami nem is kimondható
letörölhető, újítható együtthető
az lehet fojtogató, mulattató
de valósnak kevésbé mondható.

Hárman voltunk a belépéskor,
hárman leszünk majd temetéskor.
Te meg én és a Gép,
na és a Mindenható.

Esőmező

ez már nem is eső
nem víz, nem levegő
kővé vált függönybe harapok,
lomha fehér mező
ül homlokomra, nyálkás fürgeteg
hull alá égi szemcse
rámrakódik, beteg, beteg
törölném kinnal, sebbel-
lobbal, lassulva végig
torz ujjaimmal
pittyegve, rángva
bokáig lében, vérben
nem érhetek haza,
hol áll, hol folyik,
hol mondják végig... -
nem érek fel az égis

A félarcú

Ólomidőben fonnyad az épülő templomok tornya
Mandulafényben játszani indul a burgonya lélek
Szürke japán szél lengeti vaskori orgona sípját
Két szemem jobbra meg balra szétfűrészezi egymást

Sóvárgó

ettetek vón meg!...
de csak kukucskálok
az üvegen keresztül
orrom nyomom rátok
jó pités költészek
csókos írólányok
ott benn falják egymást
én meg csak sóvárgok
kezem üres zsebem
alját markolássza
ez a világ legdrágább
és legjobb cukrászdája

Táj

mint eldobott ócska magnószalag
csillogva tekereg az idő
életfák, halálbokrok között
kidőlt-bedőlt, deszkát emésztő
anyaföld gödrében mindent betemető
hol leguggol tolvaj, vályogvető
kecskehangon legelész a kő
bomlott részeg házfalak
köhögve dülöngélnek
miközben a fű
rajtuk kinő

Hazudni

hazudni ímmel-ámmal életet
a konyha kövén nem lehet
hazudjunk akkor inkább spermát
magunkon esett millió csorbát
hazudjunk álságos válságot
hazudjunk aranyat tömjént mirhát
fedő alatt puhára főtt marhát

Monogram

fiadnak kellett volna lennem
de csak zsebkendőid örököltém
hímzett monogrammal
minden nap reggeli sóvár
undor köt össze vizenyős orrnyál
pedig ez normál... semmi sem számít
gyermeki ragacsos emlék
festi szürkülő arcodat mostmár

Mécses

hallom a szókat...
szunnyad az élet
mint ez a mécses
annyira halvány

marcona költők
úsznak az éjben
szénfeketében
pongyolatarkán

lépnek a holtak
pattan a szekrény
zúg a szerelvény
hajnali vágtán

sajtszagú holdon
fenn a magasban
siklani halkan -
gondola vár rám

Hol vagy, hol nem

amikor látod, hogy nincs remény
akkor még százezer van
amikor kötelet csomóztat
eret vágsz magadon
hátról nyakon ütnek
hogy nézd csak, itt van
közel a megoldás, a fény
de te nem hallod, füledben
ezer dongó döng
büszkeség, tört erény
mikor nincs hol lenned
jön valaki s magához hív
egy poros lakásba
ha lehullsz, magasba emel
még akkor is, ha aztán megbánja
a halottkém konstatál
és te felpattansz, mint Lázár
de ő sohasem telefonál
pedig a galamb most
segítségért kiált
és farka billeg, mint a nád
megbúgna, de hát
te itt, s én ott, nahát

Félelem

Ne légy nyilvánvaló.
Ez a legtöbb, mit tehetsz.
Ne írh verset, ne neved.
E korban, akolban
Disznók, récék, juhok közt
Dézsagyöngyös zászlóvető
Jogtalan jogos
Riadó-kiadó.
Légy ordasoktól hallgató
Mellverőktől görnyedő
Elhajtottan születő
Mennyektől is mérgező
Jószándéktól görgető
Förtelembe pörgető.
Ha itt e földön
Nem tudsz már élni
Alatta holtan
Nem kell majd félni.

Mesémátka

Ettem kaviárt - nem kívánom
Egyszer szerettem, azt sajnálom.
Őrjöngés volt csak, lázálom
Kinőttem, mint a kabátom.
Elcsorbult szívem
Szemétbe dobálom
Kitalált királyom
Életem, halálom
Kezedbe ajánlom
Ifjú butaságom
Tévedés volt, látom
Sokszoros magányom
Veszett szenvedélyem
Nem kell már hogy fájjon
Esztelen szerelmem
Mégis egészen
Szemtelen merészen
Mindörökre bánom.

Répa

kezdetben vala a répa
és a répa minden vala
és nagy és hosszú vala
mint az időtlen idő
és sárga vala és piros
és kemény és roppanós
de nem vala még, ki megpucolja.
És akkor Isten megteremté őt -
a pucolónőt.

Az a kis bizsergés

nem tudom, mikor kezdődött
az a kis huncut bizsergés fölfelé
a háromszögtől bolond kobold
kúszni középen a hátgerincen
talán a békegalambokkal,
talán a harci fecskékkel
vagy a borzos verebekkel
a vijjogó denevérekkel
mikor a hold megtelt egészen
mi történhetett nem értem
kint folytatódik tovább minden
az égen, a földön, a liftben
a teknős mélán pislog a vízben
de nekem van már egy kincsem
ha az a kis bizsergés fölfelé
megy a hátgerincen

Hazafelé

szívd fel szemem a sok szépet
az eget a folyót a napot a holdat
hadd maradjon holnapra is
lelkemnek egy falat

fagylaltból repülő firkál az égre
fejem fölött riadt varjúcsapat
virágok lépnek út mellett félre
átbújok egy könnycsepp alatt

benyitok a kihalt lakásba
az eső már vár itthon
mire megjöttem besírta
magát a konyhaablakon

Bolond

nyüszítve kaparom le rólad
idők percegő homokját
éjjel kiáslak, nappal betemetlek
saját golgotámra felcipellek
zsebrevágom a borotvát
- bolond kend, néni - mondják.

Hangyák

Vitt a szag előre
Az ősztön, a sok láb
Mentünk, amerre mondták

Ott volt a móló, a part
Mindenki mást akart
A szélorgona bűgött
Az eső szitált
Máztunk, rohantunk
Eltapostak
Felálltunk, nevettünk
Sokan voltunk
Mentünk, amerre mondták

Bal-jobb-bal
Előre nézz, most meg fel
Állj, indulj, soha ne maradj el
Ha elestél, akkor is kelj fel

Befelé sikoltva
Egymásba kapaszkodva
Táskát szívhez szorítva
Rohantunk úzótt hangyák
Mentünk, amerre mondták

Hazakeresőben

(Gellért Sándoros-betyárosan kísértő)

hol van az én édes hazám?
magyar földem, magyar dajkám
magyar szívem, magyar ajkam?
régén véresre haraptam

úgy jöttem világra holtan
már méheden kívül voltam
a szívemet tőled kaptam
melledre mégsem tapadtam

nincsen anyám, nincsen hazám
sem a mélyben, sem magasban
országból igazolatlan
belőled is kimaradtam

őseim, kik érted haltak
magyar földben nem nyughatnak
hétfájdalmú szüzek sírnak
krisztusaink elkorhadnak

hazám, hazám, te mindenem
sohasem törődtél velem
kik szeretnek, szembeköpnék
elhagynak, vissza se jönnek

gyerrekeid széjjeltéptek
felgyújtottak, összetörtek
elástak és széjjelszórtak -
ők mind a fiaid voltak

amiről mesélt az anyám
- ő sohase járt ott, az ám! -
nincsen már meg az az ország
szertehordták, eltaposták

verik most a magyar kártyát
kik nem nézik, csak kifosztják
döngetik a magyar mellett
magyar gyűlöl magyar mellett

véresszájú költők vagyunk
te se vagy, de mi se vagyunk
házánk helyén kakukkfészek
sírjaink is elenyésznek

édes haza idegenben
ha kimentem, jól bementem
megöllelek, megsíratlak
úgy szeretlek, majd meghallak

Istenek a lépcsőn

Már a kapunál voltam, nyomtam a kódot
caplattam föl lihegve, hónaljban izzadva foltot
és megtörtént akkor minden, a szememnek alig
hittem,
hogyan ott jöttek egymás után, velem szemben.

Megláttam őt, a csodást, a gyönyörűt, az istennőt,
Athénét, a nagyszerűt, a gazellát, az észveszejtőt.
Fura kis kalapja alól rámnézett mélán,
motyogtam jónapotfélét mint falusi kislány,
de ő csak ellibbent mellettem, akár a szellő
hisz mindig is ez volt, exkluzív delnő.

S fel se ocsúdtam még e magasságos kegyből,
mentem tovább a lépcsőn magamban egyből
de már közelgett, morajlott, jaj, el se hittem,
kis csoport, s középen maga a főisten!

Zeuszt díszes társaság követte zúgva, sívítva,
- úgy látszik, ez volt nekem e napra megírva -
elhúzódtam, hogy a méltóknak több helyük legyen,
s tudtam, e percet el nem felejttem sosem.
Fogódzkodtam a korlátba, hogy el ne essem
méltóztass, helló, adjisten, encsembencsem -
mormoltam, hisz köszönni illik, ám ő magyarázott
fennen
valakinek, s közben átnézett rajtam, észre sem vett
engem.

Én meg csak őt bámultam bambán, megkövülten,
miközben a lépcsővel együtt majdnem elsüllyedtem.
Leszállt közém az Olümposzról! - villámok zúgtak el
mellettem,
a többiekre, mondom, szinte nem is figyeltem.

A fordulóban kissé megálltam, hogy magam
kipihenjem,
túléljem egy pillanatra, hogy őt megnézhettem,
mint egy szép szobrot, mint egy művet,
rátekinthettem,
hogyan ő, hogy ott, hogy elment, hogy éppen
énmellettem,
hát ez csodás, ez mesés, szinte hihetetlen!

S akkor megtörtént: egyszerre ott voltunk ketten
a földön, a holdon, a térben, az egekben,
mindenki eltűnt fura ködben, én megdermedtem,
mint filmben, álltunk mátrixos-kimerevítetten,
és az örökkévalóságra vártunk önfeledten.

Aztán ő lefelé ment már, mit ment... vonult! s
közben nyomta tovább
a szöveget, de egyszer csak felnézett rám azzal az
isteni szemmel
pont a két szemem közé nézett, tekintete
homlokomat átszúrta
- Ki a fene lehet, s miért bámul furcsán? - gondolta.
De akkor ott, egyetlen másodpercre
összefonódtunk, én, a porszem, s ő, a nők kedvence.

Majd a csoda elpárolgott, kapaszkodtam tovább
sietve
mert a másodperc, mint homok, lepergett, s már
vártak énrám
egy másik térben, egy másik létben, másik érán.
Csakhogy azt a pillantást, azt az egyet,
amit mostmár soha nem felejték,
magammal vittem, íme, itt van,
el is rejtem gyorsan a kavargó hóban.

Emlékeim iszapjában

Emlékeim iszapjában
kotorgatok mostanában.
Negyven év még nem volt elég,
hogy minden leülepedjék.

Az árvíztől mitse féltünk,
a folyótól messze éltünk.
Kodra Pista osztályfőnök
iskolából hazaküldött.

Ennek nagyon megörültünk,
s a töltéshez még kimentünk,
Szamosnéző nagy kalandra,
a víz már lábunkat mosta.

Aznap este nem aludtunk,
összevissza futkároztunk,
készülődtünk fenn a vártán,
ismeretlen sorsunk várván.

Jóska bácsi a Trabanttal
töltést járta oda-vissza
megnézni, hogy a Szamosunk
a híd alját hogy nyaldossa.

Minden férfi ott a házban,
szomszédokkal kalákában
homokzsákot töltött, s rakta
kapunk elé jó magasra.

Nagyanyám feküdt az ágyban,
tehetetlen, lebénultan.
A sok ruhát zsákba varrtuk,
szekrény tetejére dobtuk.

Megszólaltak a szirénák,
de előbb fújták a hírek
hogy a gátak átszakadtak,
nem állják útját a víznek.

Jött az ár, mint sötét felhő,
leereszkedve az útra,
méter magas piszkosbarna
falként elénk magasodva.

Ellepte az utcát végig,
pont ablakunk pereméig.

Pancsoltunk a piszkos lében,
kezünk fejét belédugva,
könyökölve úgy szemléltük,
hogy lett utcánkából lagúna.

Döglött állattetem, deszkák
és kerekek úsztak sorra,
majd csónakok, tutajfélék,
katonák, sok érdekes kép.

Hallottuk, hogy a távolban
nagy robajjal visszhangozva
hogyan dőlnek össze házak,
jajgatva és siránkozva.

Bolond András a szomszédból
derékig gázolt a vízbe,
boltba kenyérért vagy lisztért
minden család csak őt küldte.

Másik nagyanyám s az anyja
utcányira laktak tőlünk,
hozzájuk ennivalóval
gumicsizmában átmentünk.

Pár nap alatt apadt az ár,
maradt utána tenger kár.

Az árvizet én szerettem,
velem volt minden szerettem.
Étlen, szomjan nem maradtam,
bizonyisten, boldog voltam!

Nem tudtam, hogy fáj a halál,
s hogy az idő gyorsan elszáll.

Szerelmes is akkor lettem
legelőször életemben
egy ismeretlen legénybe,
biciklis szőke hercegbe.

Az árvíz engem nem bántott,
nekem csupán nagy kaland volt.
Nem láttam én senkit holtan,
még csak tizenhárom voltam.

De azóta komor egek
halálesőt eresztettek
emberre, állatra, fákra,
családom összes tagjára.

Így vitt el tőlem mindenkit,
házat, jövőt, hercegesdit
negyven évnek gyilkos árja,
s lettem halálosan árva.

Lét és nemlét között

ó ti boldog fentiek
kincses alantiak
élők és nyüzsgők
félők és éhezők
irigylésre méltók
sajnálatot vonzók
vajon felfogtok-e
amikor értetek
magamba zuhanok
mikor granulátum
lesz a testem
reggeli kávétok
lelkem párájával?

Most még csak

most még csak porózus
széthulló törmelék a vágy
darabos száraz tapintat
kell jönni valami nedvnek
valami csapadéknak föntről hogy
összeálljon tartós kemény
szerelemmé valami eső
zuhatag tán néhány csepp
könny

Kredenc Hill

nyárikonyha kredencestül omlik
ház faláról zöld rolnizás mállik
kidőlt a klozett deszkaoldala
ásít hűlt helyén fekete lyuk maga

szeméttojáást költött ki a tyúkól
itt épül nemsokára az új mall
ahogy elhullatja levelét a bokor
alatta felrémlik az odagyúlt nyomor

széteső sorsok árnyéka a falon
hull mint a vakolat vádlón és vakon
torzonborz hajléktalanhajlék-alom
kopár táj, ó jaj, borzadály fájdalom

látszik a szerencse milyen forgandó
Virginia Woolf műve az Orlando
dombbá rohad holnapra a kredenc
ez a domb már egy másik Hill, Terence!

Hirtelen semmi

valami szokatlant
valami értelmetlent
kéne most tenni
de legjobb a hirtelen
semmi
tömény a csend
görény a trend
nem keresni nem akarni
mások napja süt
más kutyája ugat
mást vernek agyon

Szétfolyó élet

mint mikor elrakod
a születésnapra kapott
cukrot csokoládét
melyen a Tesla áll a
bécsi barokk íróasztal
számodra kijelölt jobb
oldali mély fiókjába
felnőve hogy majd
az előre látható rossz
időkben is legyen belőle
nem gondolván rá hogy
evészetre enyészet
ráhibáz mert nem
láttál még halottat
kukacok költöznek
a csokoládédbe
nyúlós bonbongyurma
lesz a karamella
hogya nem látogatod
vágyakozva önmegtagadón
minden ínséges napon
hogya nem olvadt-e szét
sztaniolkoporsójában
és nem ragad-e hozzá
már minden emlék mint
az édesből keseredett
szétfolyó eldugott élet

Üveggolyó

tegnap megvettem
a tökéletességet
a mindenséget
magamnak
olcsó volt
átlátszó, mégis tükrös
trükkös üveggolyó
talpon álló, mint a régi étkezdék
és soha meg nem rendülő
amilyen lenni szeretnék
magam is
bár törékeny, simogatnivaló
nagyanyám benne fejjel lefelé látható
mint egy fényképezőgépben
s földrengés esetén
polcról leguruló.

Egykor

egykor szólt a déli harangszó
nekem azóta egykor van dél
a kis szokol
az ablakban, a tornácon
a gangon, a fásszínben
a kertben a faágon
a műhelyben
apám kezében
zúgtak a harangok
szólt kossuth
reggeli rántottát üzent
mások szívták
mi hallgattuk
egykor így volt
egykor mindenki elment
kossuth se maradt
nincs már szokol, csak szököl
egykor nekem is
mennem kell
kettőkor várnak

Ma semmire nem vagyok képes

Ma semmire nem vagyok képes.
A fáradtság mint a halál oly édes

éjjel a mellemre ült csak
nézett nagy üres szemekkel
nyomott lefelé mázsás kezekkel
aztán álmodtam hosszan mélyen
míg fel nem csörgött a reggel.

Az új nap ismét vérízű, éhes -
ma semmire nem vagyok képes.

Galambok voltunk

annyira magunk
voltunk sokéves
galambpár dróton
esőben, felhős
napsütésben
búgtunk, szélfútta
időtlenségben
egymást hajsztuk
magasságos
sohaelnemérésben
ártatlanok, burokbán
születve, hosszan elbúgva
lepusztult hontalan
fiatal antennánkon
szürkésfehéren

A boldogtalan tollhercegnő

Felnéz, s nem látja az eget.
Madár se sehol.
Nem is vagyok bronzból -
Kesereg.
Gipsz.
Csipsz.
Előtte
előttek.
Miért nem vagyok
Vénusz?
Vénülsz -
Szólt egy pók.
Pökk,
pökk,
Könnye potyog,
Mint a tinta.
Pacában áll
Gipszelt lába.
Sír a kriptá is.

Schiele-versek

*/Egon Schiele (1890-1918), a zsenitudatú osztrák festő,
Gustav Klimt rövid és botrányos életű tanítványa
spanyolnáthában halt meg. Művészete a szexualitás és a
halál köré fonódott. A Schiele-versek a Spanyolnátha
folyóirat felkérésére születtek. /*

Schiele

Lábuk közt illetlen kitakart
Kelletlen nőket festett.
Mit akart?
Fordulj fel, közszemérem!
Halottra kell két szem-érem.
Ma már e művészet nem csábít,
Helyette kokain kábít
Nem nézünk tompot, combot, vádlit,
Magunkévá tesszük a sámlit.

Szép undor

Mit nekünk már a testiség
Amikor a test is ég?...
Kellemes haldoklás,
Csinosan oszlik a holt
S meg a vélemény is.
Látod, milyen szép a halál?
Lábad közül már senki se kiabál.
Ne tiltakozz, eszem!
Véres húsodból eszem.

Mivégre?

Nem vagy megváltó
Nem vagy Marius, sem Sulla
Csupán egy önmagad meghágó
Kéjsóvár, felizgult hullá.

Fortuna interruptus

Aki sokat gondol a halálra
Olyan mintha folyton maszturbálna
Mert az emberi sors legvégül
A halállal kielégül.

Akt is, akt us

Pucér sirályok, ledér ibolyák,
Örömtelen örömlányok
Combjai közül kikandikáló
Penészvirágok.

Vázaarcú nő
Kaktuszlábú férfi
Nagyra tátott testtel
Tobzódni nem restell.

Volt vagy nem lesz családod
Szemedben hordod halálod.

Végítélet

Jöjjön már a kéneső,
Túl sok itt a kéjleső!
Máriák, józsefek, kisdedek
Helyett a pemzli végén
Önmagát kielégítvén
Páriák, korhelyek, alfelek.
Persze neki még nem volt csetje
csak lédúsan buzgó ecsetje,
polgárpukkasztó segglyuka
amit nem kímélt
inkább rögtön elítélt
prúdülgő világszáj-kancsuka,
mikor már fejreállt a század -
ez lenne hát a magyarázat?
Csak egy háború jutott neki
Pedig magának nem kérte ki.
Ma már nem hallunk felőle
Merthogy nem lett belőle
- mivel elvitte a vírus -
Komor vén kibaszott filozófus.

Jaj, most egy limerick kéne

Volt egy festő
Osztrák anyás
Arca rettentő
angyalpatás
Mestersége a ráhatás
Szeretett nőt, férfit, magát
Epedve várta a halált.
Zsibbadó női testekre
A saját végzetét festette.

In memoriam E. S.

Miért oly sárgák a lombok?
Szőke széplányok, bolondok
Ecsetbemászó képű koboldok
Széttépett arcú rongyok,
Testnedves földön varangyok -
Ma értem szólnak a harangok.

Modélia

Modellt keresett ő,
Egon Schiele, a festő.
Hozzáhajolt akkor egy utcanő,
Két melle kemény volt, mint a kő.
Szája kifestett, hóna beretvált,

Széttette lábát, komoran megállt,
Majd mondta: Na, ni, te festő Schiele
Egon, cseszdmámeg, ehun fessíl le!

Nemtelen

Nemtelen talány a lány
Csömörbokor a kor
S halottidéz vitéz
Téblábak közt
Hever mohón
Nem, nem, kérem,
Ez nemcsak
Tükör-szemérem!
Nagyszerűen szép a rút,
Napszerű szél felejt borút
...törött poharam felborult.

Megrázó

Az embert olykor megrázza
A körötte élők hagymáza.
Ilyenkor
Úgy nyúlunk magunkhoz
Mint utolsó mentsvár
Ha elhagy a minden
S gondoljuk, hátha-hátha
Elvisz majd egyszer a nátha

Mikor még nem volt oltás
Farokhoz műanyag toldás
Mellbevarrt szilikon ikon
Feltöltött lufiszáj
harap a harmadikon
Barázda bőrrázda
Nyakonló hasonló
Halott
galopp.

Ars poetica E. S.

Izmos izmussal festett
Kitekert-kitakart női testet
közben kereste önmagát
és megtalálta a halált.

A kérdés

Bandukolok hazafelé a hídon
miközben félresült sorsomat szidom
és csak a beképzelt hold pufók képe
néz le rám, meg az éj sötétje.
Egész úton hazafelé azon gondolkodom
ja, ezt a sort már lelőtték előttem, tudom,
s rég elporladt anyám se szólongatom,
különben mindenki csak nevetne, gondolom.
Nem hittem volna, hogy valaha leírom
azt, ami bánt, vagy inkább kisérom

magamból, míg be nem növi sírom
a torzonborz moha és talán báránka
fut majd fel repedő betonfejfámra,
ha majd nem lesz aki felkeresse
halottak napján, november este.
Mindig az van, hogy soha nincs idő
és nem azt tesszük, ami kő -
azaz épp azt nem tesszük, ami maradna
mert csípi szemünk a hagyma
s szeretnénk, ha a főnök békén hagyna.
De nem, mert futkosni kell
s nincs már köröttünk
senki azokból, akiket szerettünk
elmentek jó messze, vagy nem is voltak,
a többiek meg már mind megholtak,
nekünk meg nincs időnk magunkra, se másra
és senki nem visz minket a padlásra
mert másé a padlás már, és a pókháló
helyett szürke agyunk a szétmálló.
Itt vagyok tehát én s a folyó vizén a buta holdfény
meg a kérdés: ki ez az Egon Schiele?
Milyen irányzatnak a híve?
Vajon miért is festett
annyi lába közt szétnyitott testet?
Bár nem biztos, hogy bomlott presszió
fűtötte fiatal testét, inkább expresszió
csak zseni volt, vátesz, csak művész,
kik közül a legtöbb tönkremegy, elvész.
Szakértő szemmel képeit csodálva
kár, hogy fiatalon vitte el a nátha.
Okos ember mást meg nem ítél

kivéve ha nem itt él
nálunk, honnan elmennek a józanok,
s maradnak a satnyák, a mamlaszok,
amilyen tán magam is vagyok,
még szerencse, hogy utódot nem hagyok.
...na tessék, míg ezt mind leírtam, szívem,
kétszer is kihűlt a meleg lábvizem.

Álmatlanul

Töredékek, befejezetlenségek

Szentek

szentistván,
szentróza,
szentszűzegekbe,
húdefúaszél.

Őszi Hamlet

kóválygunk, mint bolond őszi legyek
s kérdezzük magunktól: legyek vagy ne legyek?

Felismerés

amíg nem írtam verseket
azt gondoltam
hogy minden költő őrült
ma már nem gondolom ezt
ma már tudom

Félelem

Jaj, már megint
Úgy félek, úgy félek
Hogy kiderül valami
Nem rólam
Én senki vagyok
Rólatok

Hit

Néha úgy hisszük
Azok a mások
Talán mi vagyunk

Még nem tudom

mindent tudok a halálról
csak még egyet nem:
hogyan milyen.

Hősköltemény helyett

Ez itt a posvány. Holtak sara.
Őseink lecsapolt vérét
Issza ellenség lova.

Konyhuló

felállok, leülök
fő a paszuly, a csülök

A semmi

Na végre!
Nem jut eszembe semmi.
Ez az! Ezt kéne
állandóvá tenni!

Kedv

ma víg dallamos a kedvem
langyos zenébe fojtom magam

Összeszedett

egyszer majd összeszednek engem is
már most szólok
vigyázzatok, csak óvatosan
porból vagyok

Két könyv

mint két könyv, széttépjük egymást
semmik leszünk mert voltunk mindenk
a szavak megszűntek elcsitultak
hírmondóban kiszáradt tengerek

Álmatlanul

hús hajnal ölel
már halkulnak a tücskök
légy türelemmel

Ősidő

ősködik az őseember
hejehujázik
esőben megázik